

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

**Dnia 26 czerwca 2024 r.**

Sąd Okręgowy w Rzeszowie III Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Dariusz Zrębiec

Protokolant: protokolant sądowy Angelika Więcek

przy udziale Prokuratora Prokuratury dla m. R. – M. W. (1)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 czerwca 2024 r.

sprawy M. W. (2) oskarżonego o czyn z art. 244 kk (2-krotnie)

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Strzyżowie

z dnia 23 stycznia 2024 r., sygnatura akt II K 171/23

I. **utrzymuje** w mocy zaskarżony wyrok,

II. **zasądza** od oskarżonego M. W. (2) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50,00 zł (pięćdziesiąt złotych) tytułem wydatków poniesionych w toku postępowania odwoławczego oraz kwotę 300,00 zł (trzysta złotych) tytułem opłaty.

SSO Dariusz Zrębiec

<b>UZASADNIENIE</b>		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	III Ka 295/24
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
<b>CZEŚĆ WSTĘPNA</b>		

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

wyrok Sądu Rejonowego w Strzyżowie z dnia 23 stycznia 2024 r., sygn. akt II K 171/23

### 1.2. *Podmiot wnoszący apelację*

# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

# oskarżyciel posiłkowy

# oskarżyciel prywatny

# obrońca

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

# inny

### 1.3. *Granice zaskarżenia*

1.1.1. <b><i>Kierunek i zakres zaskarżenia</i></b>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. <b><i>Podniesione zarzuty</i></b>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w	

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

#### 1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

***Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy***

**1.5. Ustalenie faktów**

<b>1.1.3. Fakty uznane za udowodnione</b>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	M. W. (2)	Oskarżony - w świetle informacji z KRK - jest osobą niekaraną.	karta karna	k.170
<b>1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione</b>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

**1.6. Ocena dowodów**

<b>1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</b>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1	karta karna	Dokument został sporządzony przez podmiot uprawniony, w zakresie przyznanych mu kompetencji oraz w formie przez prawo przewidzianej, nadto jego treść nie była podważana w toku postępowania.

<p>1.1.6. <b>Dowody niewuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</b></p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach niewuwzględnienia dowodu

<p><b>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</b></p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p><b>Apelacja obrońcy oskarżonego.</b></p> <p>Na podstawie art.438 pkt 2 i 3 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucono:</p> <p>- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia:</p> <p>1. naruszenie art.7 kpk, poprzez błędną i dowolną ocenę materiału dowodowego w postaci nagrań na nośnikach informacji i sprawozdania z badań detektywistycznych i uznanie tych dowodów jako wiarygodnych, w sytuacji gdy brak jest oryginalnego nośnika, na którym zostały zarejestrowane nagrania, oraz oryginalnego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

nagrania, co uniemożliwia ustalenie przez biegłego czy nagrania zostały wykonane w dniach 28 i 29 stycznia 2021 r., czy nagrania nie noszą śladów ingerencji i braku integralności, czy nagrania są autentyczne, czy nie została zmieniona data nagrań;

2. naruszenie art.7 kpk poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego w postaci zeznań świadka A. G. i uznanie tych zeznań jako wiarygodnych, w sytuacji gdy część zeznań tego świadka składanych w toku postępowania przygotowawczego różni się od tych składanych w toku postępowania sądowego, a także w pewnym zakresie różni się od zeznań składanych przez świadka B. B.;

3. naruszenie art.7 kpk poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego w postaci zeznań świadka B. B. i uznanie tych zeznań jako wiarygodnych, w sytuacji gdy świadek ten sam pozycjonuje się jako wróg oskarżonego, był zainteresowany w tym aby oskarżonemu zaszkodzić, przez prawie 1,5 roku miał dysponować nagraniami obciążającymi oskarżonego i w tym czasie nagrania mogły zostać zmodyfikowane;

4. naruszenie art.7 kpk poprzez dowolną ocenę dowodu w postaci

	<p>wyjaśnień oskarżonego i uznanie ich jako częściowo niewiarygodnych, w sytuacji gdy są one spójne, logiczne i w sposób wiarygodny opisują przebieg zdarzeń, a przede wszystkim fakt, że oskarżony nie miał powodów by łamać zakaz prowadzenia pojazdów, oraz że świadek B. B. w przeszłości odgrażał się, że zaszkodzi oskarżonemu i miał powody by zmanipulować nagranie stanowiące główny dowód obciążający oskarżonego;</p> <p>5. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że oskarżony w dniu 28 i 29 stycznia 2021 r. kierował w ruchu lądowym po drodze podulicznej samochodem osobowym.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Odnosząc się do zarzutów opartych o podstawę odwoławczą z art.438 pkt 2 kpk wymaga zaznaczenia, iż w całości koncentrują się one na wykazaniu, iż ocena dowodów dokonana przez Sąd nie spełnia standardów z art.7 kpk. Lakoniczność uzasadnienia Sądu I instancji w tym zakresie powoduje konieczność szczegółowego odniesienia się do przedmiotowego zarzutu. Niewątpliwym</p>			

jest, iż przekonanie sądu o wiarygodności jednych i niewiarygodności innych dowodów, aby pozostawało pod ochroną art.7 kpk musi spełniać kilka kryteriów. Po pierwsze, owo przekonanie musi uwzględniać całokształt dowodów ujawnionych w toku rozprawy (art.410 kpk), pod drugie, musi zostać poprzedzone oceną dowodów, która nie traci swojego swobodnego charakteru i uwzględnia wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego (art.7 kpk) i po trzecie, powinno zostać w sposób przekonujący uzasadnione w motywach pisemnych wyroku (art.424 § 1 pkt 1 kpk).

Powracając na grunt przedmiotowej sprawy zasadnym staje się stwierdzenie, iż materiał dowodowy zgromadzony przez Sąd I instancji jakkolwiek nie można nazwać nazbyt obszernym, to jednak wymowa poszczególnych dowodów prawidłowo ocenionych, pozwalała na poczynienie ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa i przypisania. Wprawdzie Apelujący usiłuje dowieść, że uznanie za wiarygodne nagrań na nośniku informacji oraz sprawozdania z badań detektywistycznych było postąpieniem wadliwym, tym niemniej teza ta jest jedynie polemiką z



prawidłowym stanowiskiem Sądu I instancji. Otóż brak jest podstaw do snucia przypuszczeń, iż skoro brak jest oryginalnego nośnika informacji, to ten fakt uniemożliwia stwierdzenie, czy istotnie oskarżony w dniach wskazanych w akcie oskarżenia kierował pojazdem mechanicznym. W tym zakresie trzeba zwrócić uwagę, iż w procedurze karnej nie obowiązuje formalna teoria dowodów, a zatem brak jest podstaw do apriorycznego wykluczania określonego dowodu - a takim niewątpliwie jest kopia nagrania, czy też wspomniane sprawozdanie detektywistyczne - i przyznawanie prymatu nagraniu oryginalnemu. Z drugiej strony nie można też bezkrytycznie gloryfikować określonego dowodu, czy grupy dowodów. Każdy dowód w sprawie nie jest zjawiskiem izolowanym i funkcjonuje w otoczeniu innych dowodów. Dopiero zatem całościowa analiza okoliczności wpływających z poszczególnych dowodów pozwala na wyciągnięcie prawidłowych wniosków w zakresie ich wiarygodności. Pozostając na tej płaszczyźnie należy zwrócić uwagę na to, że oskarżony w swoich wyjaśnieniach nie

kwestionował fakt, że kierował pojazdem, i że to on został utrwalony na wspomnianych nagraniach, zaś wyrażał wątpliwości co do dat nagrania. Po drugie, o tym, że daty nagrań 28 i 29 stycznia 2021 r. odpowiadają rzeczywistości przekonują inne dowody. Na to, że nagrania miały miejsce w styczniu 2021 r. wskazuje B. B.. Ponadto świadek A. G. zeznając podała, iż zlecenie dokonania obserwacji ówczesnej żony świadka B. B. miało miejsce w styczniu 2021 r. Również w sprawozdaniu z przeprowadzonych przez detektywa czynności wynikało, że obserwacja miała miejsce w okresie od 20 stycznia 2021 r. do 31 stycznia 2021 r. Warto też zwrócić uwagę na pewną okoliczność, która umknęła Apelującemu. Otóż na str.8 sprawozdania z czynności detektywa utrwalono na zdjęciu ceny paliw na stacji Lotosu i ich wysokość jednoznacznie potwierdza treści komunikowane przez B. B. i A. G. w zakresie dat nagrania. Otóż ceny paliw w styczniu 2021 r. w sposób znaczący odbiegły od tych z grudnia 2021 r. i początku 2022 r. (oskarżony w swoich relacjach procesowych wskazywał właśnie z tych okresów mogą pochodzić nagrania) i były znacząco niższe. Te wszystkie okoliczności pozwala na

konstatację, iż zarzut zawarty w punkcie 1 apelacji jawi się jako nietrafny.

Kolejny zarzut zmierza do deprecjacji stanowiska Sądu a quo w zakresie wiarygodności zeznań świadka A. G. poprzez próbę wykazania, iż w treściach komunikowanych przez wyżej wymienioną pojawiają się istotne różnice. Otóż nie sposób eliminować dowodu z zeznań świadka li tylko w oparciu o wykazywanie drugorzędnych różnic w zeznaniach pochodzących z dwóch różnych okresów. Nie można też z pola rozważań tracić tego, że treści komunikowane przez A. G. znalazły potwierdzenie w zeznaniach świadka B. B., w dokumentacji sporządzonej z obserwacji detektywistycznej, ale również w wyjaśnieniach oskarżonego, który de facto nie kwestionował tego, że to właśnie jego osoba została utrwalona na nagraniach. Jeszcze jedna kwestia jest znacząca. Otóż trudno wymagać od świadka, aby w sposób identyczny relacjonował przebieg zajścia, jeśli weźmie się pod uwagę upływ czasu od chwili zdarzeń, to że świadek relacjonował jedną ze spraw, która została mu zlecona, jeśli nadto uwzględni się to, że podczas

obserwacji nie doszło do jakichś szczególnych zjawisk, które mogłyby odcisnąć ślad w pamięci. Także czas trwania obserwacji zamykający się w kilku dniach nie ułatwiał utrwalenia w pamięci zdarzeń. To wszystko pozwala na stwierdzenie, iż niewielkie i drugorzędne różnice w relacjach procesowych wyżej wymienionej nie mogą skutkować prostym wnioskiem o niewiarygodności treści przez nią komunikowanych.

W punkcie 3 apelacji Odwołujący się kwestionuje wiarygodność zeznań B. B. eksponując relację interpersonalną zachodzącą pomiędzy świadkiem a oskarżonym, a przejawiającą się wrogością na podłożu konfliktu osobistego. Oczywiście nie sposób takiej okoliczności pominąć dokonując weryfikacji zgromadzonych w sprawie dowodów. Ale też nie sposób w oparciu o tylko o taką relację oraz fakt, że świadek zwlekał z ujawnieniem obciążających oskarżonego dowodów wyprowadzać wniosku o niewiarygodności deskrypcji procesowych świadka oraz wniosku, iż świadek mógł podejmować działania prowadzące do nawet do modyfikacji dowodów.

Otóż o ile istotnie pomiędzy świadkiem a oskarżonym trudno dopatrywać się prawidłowych relacji, to wyprowadzenia na tej podstawie wniosku o niewiarygodności relacji procesowych świadka jest nieuprawnione. Jak już argumentowano do dyspozycji Sądu I instancji nie tylko pozostawały zeznania B. B., ale także relacje procesowe A. G., kwestionowane przez Apelującego nagrania. To wszystko poddane wnikliwej analizie, nawet z uwzględnieniem drugorzędnych obiektów utrwalonych na nagraniach pozwoliło Sądowi zająć prawidłowe stanowisko co do wiarygodności przedmiotowych zeznań. Tym samym trudno uznać, aby w badanym zakresie postępowanie Sądu a quo sprzeczne było z art.7 kpk w zw. z art.410 kpk.

Ostatni zarzut odwołujący się do podstawy odwoławczej z art.438 pkt 2 kpk kwestionuje ocenę wiarygodności wyjaśnień oskarżonego. I ten zarzut – w ocenie Sądu Odwoławczego – nie może zostać uznany za trafny. W zakresie, w jakim oskarżony zmierzał do wykazania, iż utrwalenie jego wizerunku nastąpiło w innym czasie, niż wskazany w zarzutach aktu oskarżenia, wyjaśnienia oskarżonego

nie mogły zostać uznane za wiarygodne, jako że pozostawały w sprzeczności z zeznaniami B. B., A. G., jak też przedłożoną przez tego pierwszego dokumentacją. Skoro zatem stanowisko Sądu I instancji w zakresie przyznania atrybutu wiarygodności tym ostatnim ze wskazanych dowodów nie może być zasadnie kwestionowane, to implikacją powyższego musi być teza jedynie o częściowej wiarygodności deskrypcji procesowych oskarżonego. Takie też stanowisko zaprezentował w dokumencie sprawozdawczym Sąd I instancji i jest ono w całości akceptowane przez Sąd Odwoławczy, jako zgodne z art.7 kpk w zw. z art.410 kpk.

W zakresie ostatniego z zarzutów należy wskazać, iż błędne ustalenia faktyczne w zakresie sprawstwa i przypisania z reguły stanowią konsekwencję uchybień o charakterze procesowym, które zaistniały, bądź to na etapie przeprowadzania poszczególnych dowodów, bądź na etapie oceny tychże dowodów. Z tej perspektywy błędne ustalenia faktyczne stanowią niejako pochodną pierwotnych uchybień o charakterze proceduralnym. Jeżeli zatem Odwołujący się nie wykazał, aby

<p>Sąd a quo uchybił przepisom postępowania normującym postępowanie dowodowe, jak też zarzuty kwestionujące ocenę dowodów dokonaną przez Sąd I instancji okazały się niezasadne, to tym samym uznać należy że ustalenia faktyczne poczynione przez organ procesowy zostały poczynione zgodnie z zasadą prawdy materialnej z art.2 § 2 kpk i nie mogą być skutecznie kwestionowane.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Mając na uwadze to, że zarzuty podniesione w apelacji okazały się niezasadne brak było podstaw do uwzględnienia wniosków odwoławczych zmierzających do zmiany zaskarżonego orzeczenia.</p>		

<p><b>OKOLICZNOŚCI</b> <b>PODLEGAJĄCE</b> <b>UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</b></p>	
<p>4.1.</p>	

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
<b>ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</b>	
<b>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</b>	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w Strzyżowie z dnia 23 stycznia 2024 r., sygn. akt II K 171/23	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wyroku Sądu a quo został utrzymany w mocy, ponieważ przemawia za tym niezasadność zarzutów odwoławczych, jak i to, że kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie ujawniła takich uchybień Sądu I instancji, których uwzględnienie winno nastąpić niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a co mogłoby skutkować zmianą, bądź uchYLENIEM zaskarżonego orzeczenia.	
<b>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</b>	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

<b>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</b>	
<b>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</b>	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	



5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
<b>1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</b>		
<b>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</b>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
<b>Koszty Procesu</b>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50,00 zł - tytułem wydatków poniesionych w toku postępowania odwoławczego oraz kwotę 300,00 zł tytułem opłaty. Na wysokość wydatków składają się: ryczałt za doręczenia oraz należności wynikające z zapytania o karalność. Natomiast opłata została ukształtowana w oparciu o art.8 w zw. z art.3 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach

karnych. Podstawę prawną orzeczenia o kosztach stanowi art.636 § 1 kpk, który nakazuje obciążyć kosztami oskarżonego w sytuacji nieuwzględnienia apelacji przez niego wniesionej, w sprawach z oskarżenia publicznego.

**PODPIS**

SSO Dariusz Zrębiec

<b>1.1.3. Granice zaskarżenia</b>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Strzyżowie z dnia 23 stycznia 2024 r., sygn. akt II K 171/23		
<b>1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<b>1.1.3.2. Podniesione zarzuty</b>			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
<b>1.1.4. Wnioski</b>			
#	uchylenie	#	zmiana